

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Ištvánkové a soudkyň JUDr. Miluše Farské a Mgr. Alice Žáčkové ve věci žalobce: **D [redacted] G [redacted]**, nar. [redacted] státní občan [redacted] bytem [redacted], [redacted] zastoupeného Mgr. Janem Vargou, advokátem, sídlem Praha 2, Fügnerovo nám. 1808/3, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR** sídlem Praha 2, Vyšehradská 16/424, zastoupené Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42, **o zaplacení částky 480.000 Kč**, k odvoláním žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14. března 2017, č.j. 26 C 288/2014 - 217,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. **m ě n í** tak, že žalobní návrh, se co do částky 30.000 Kč **z a m í t á**, co do částky 33.000 Kč **s e p o t v r z u j e**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudem I. stupně 20.570 Kč a před odvolacím soudem částku 8.228 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Jana Vargy.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 63.000 Kč (I.), zamítl žalobní návrh do částky 417.000 Kč (II.) a uložil žalované uhradit žalobci náklady řízení ve výši 20.570 Kč (III.).

Žalobce se po žalované domáhal náhrady nemajetkové újmy ve výši 480.000 Kč způsobené nezákonným trestním stíháním pro zločin těžkého ublížení na zdraví a přečin výtržnictví, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, trvajícím od 26.10.2012 do 12.3.2014 po 30.000 Kč za měsíc. Žalobce nemajetkovou újmu odvozuje od poškození jeho dobrého jména, narušení soukromého života, osobní integrity i života jeho rodiny, která tuto situaci také těžko prožívala. Je cizinec, netrestaný, v Rusku vystudoval dvě vysoké školy, je učitelem na fyzikálně-technické škole, kde přednáší mnemotechniku a mezikulturní komunikaci. Působí také v zemích Evropy a v důsledku nezákonného trestního stíhání měl obavu, že přijde o zaměstnání, nebude moci uskutečňovat mládežnické kurzy v rámci Evropy, navštěvovat země Evropské unie, což by pro něj mělo likvidační až existenční účinky. Tato obava se naplnila, když přišel o pracovní reputaci a byl propuštěn ze zaměstnání ve vzdělávacím zařízení z důvodu zahájeného trestního stíhání. V důsledku těchto oprávněných obav trpěl psychickými problémy, poruchami spánku, nechutenstvím, narušenou koncentrací, stresy apod., kdy musel vyhledat lékaře. S orgány činnými v trestním řízení maximálně spolupracoval, situaci řešil s advokáty.

Žalovaná stanoviskem ze dne 4.3.2015 nárok na poskytnutí finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (OdpŠk) uznala s tím, že konstatovala, že usnesení o zahájení trestního stíhání je nezákonným rozhodnutím s ohledem na výsledek řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. [REDAKCE]. Za vydané nezákonné rozhodnutí poskytla zadostiučinění v penězích ve výši 17.000 Kč, a to 1.000 Kč za den zadržení a po 1.000 Kč za 16 měsíců trestního řízení.

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že dne 26.10.2012 byly zahájeny úkony trestního řízení usnesením o obvinění pro spáchání zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (tr.z.) spáchaného ve stádiu pokusu a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. z. Žalobce byl zadržen dne 26.10.2012 ve 3:15 hod., následně odmítl vypovídat. Státní zastupitelství pro Prahu 1 navrhlo vzetí žalobce do vazby. Obvodní soud pro Prahu 1 přijal písemný slib žalobce a propustil ho ze zadržení dne 27.10.2012 v 15:00 hod. Dne 20.12.2012 byl policií ČR podán návrh na podání obžaloby Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 1, k čemuž došlo dne 15.1.2013 pro spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr.z. ve stádiu pokusu a pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr.z. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6.2.2013 byl žalobce uznán vinným pro výše uvedené činy a odsouzen k úhrnnému peněžitému trestu v počtu 40 denních sazeb, tj. 20.000 Kč, a pro případ neuhrazení peněžitého trestu byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Žalobce napadl trestní příkaz odpořem. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 31.10.2013 byl žalobce zproštěn obžaloby dle § 226 písm. c) zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (tr.ř.) z důvodu, že se nepodařilo prokázat jeho vinu. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12.3.2014 byla stížnost státního zástupce zamítnuta. Rozsudek soudu I. stupně nabyl právní moci dne

12.3.2014. Skutečnosti o průběhu trestního stíhání žalobce v České republice, ohledně jeho vzdělání, zaměstnání a vyplaceného odškodnění ve výši 17.000 Kč nebyly mezi stranami sporovány.

Újmu žalobce potvrdila jeho matka s tím, že velice těžce prožíval trestní stíhání, nespal a musel vyhledat psychologa. Další navrhované svědky, a to manželku žalobce a zaměstnavatele se nepodařilo vyslechnout. Soud I. stupně uzavřel, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo nezákonným rozhodnutím dle § 8 odst. 1 OdpŠk, tedy žalobci vznikl nárok na náhradu škody dle § 7 odst. 1 a § 31a odst. 1 OdpŠk. Trestní stíhání bylo zahájeno usnesením ze dne 26. 10. 2012 a skončilo právní mocí zprošťujícího rozsudku dne 12.3.2014, tedy trvalo 17 měsíců. Odkázal na judikaturu, že každé trestní stíhání je pro stíhanou osobu zásahem do všech stránek jejího života, a o to víc, když skončí jinak než rozsudkem odsuzujícím. Pouhé konstatování porušení práva není dostatečným zadostiučiněním a je na místě satisfakce v podobě peněžité náhrady, k čemuž přistoupila i žalovaná. Vycházel z následujících kritérií: žalobci hrozil trest odnětí svobody v trvání dvou až osmi let, povaha trestné činnosti působí společenské odsouzení, zvláště pokud se jedná o osobu, která sama přichází do styku s lidmi, dostal výpověď ze zaměstnání, situaci nesla těžce i jeho rodina, musel vyhledat odbornou pomoc, je cizinec, který zde byl na návštěvě a musel komunikovat přes tlumočnicka. Soud I. stupně stanovil adekvátní částku odpovídající újmě ve výši 80.000 Kč s tím, že částka 17.000 Kč byla vyplacena, tedy přiznal 63.000 Kč a ve zbytku žalobní návrh zamítl. Vyšší zadostiučinění odmítl s tím, že žalobce byl na místě, kde se stal incident, nebyl schopen popsat, co se stalo, odmítl vypovědět v den zadržení. Dále odkázal na pravomocné rozhodnutí tamního soudu, který rozhodoval v obdobné věci rozsudkem ze dne 24.6.2013, č.j. 10 C 92/2012-84, kdy soud přiznal 20.000 Kč, kde se jednalo také o bezúhonného občana, kdy trestní stíhání mělo dopad na jeho psychiku.

Výrok o náhradě nákladů řízení byl odůvodněn dle § 142 odst. 3 o.s.ř. ve výši dle vyhlášky č. 177/1996 Sb.

Včas podaným odvoláním napadla žalovaná výrok I. a III. rozsudku z důvodu dle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř., neboť má za to, že na základě provedených důkazů bylo provedeno nesprávné skutkové zjištění a věc byla nesprávně právně posouzena. Žalovaná nesouhlasí se závěry, že byly zcela jednoznačně prokázány okolnosti zvyšující míru intenzity zásahu trestního stíhání do života žalobce. Bylo pouze prokázáno, že Obvodní soud pro Prahu I pod sp. zn. [redacted] vedl trestní řízení, které trvalo 16 měsíců, přičemž do této doby byla započtena i doba vyšetřování, když řízení probíhalo ve dvou stupních soudní soustavy, tedy se nejedná o řízení nepřiměřeně dlouhé. Žalobce svým jednáním přispěl k celkové délce, neboť v přípravném řízení odmítl vypovídat. Žalobci nehrozil vysoký trest, což prokazuje trestní příkaz, kterým mu byla uložena peněžitá pokuta. Žalobce neprokázal devastující zásah trestního stíhání do osobnostní, pracovní a soukromé sféry svého života. Jediným důkazem byl výslech matky žalobce, která je osobou blízkou a veškeré informace měla z doslechu, nadto potvrdila pouze nespavost, nechutenství a psychické problémy. Žalobce neprokázal, že je v důsledku trestního stíhání dostal výpověď ze zaměstnání ani nepředložil zprávy lékaře, jimiž by doložil psychické problémy. Dále nevysvětlil, jakým způsobem získal zaměstnavatel povědomost o probíhajícím trestním stíhání v České republice ani jaký dopad měla tato situace na jeho rodinu. Poskytnuté finanční zadostiučinění tak považuje za dostačující a navrhuje rozsudek změnit tak, že žalobní návrh se, co do částky 63.000 Kč zamítá, popřípadě rozhodnutí zrušit a věc vrátit soudu I. stupně k novému rozhodnutí.

Žalobce naopak navrhl rozhodnutí soudu I. stupně v napadených výrocích potvrdit, neboť soud I. stupně provedl řádně dokazování a vyvodil správné závěry, které logicky odůvodnil. V daném případě bylo prokázáno nezákonné trestní stíhání žalobce, což mělo zásadní dopad na jeho život. Žalobce se ohradil proti tvrzení, že sám přispěl k celkové délce řízení, když odmítl vypovídat. Žalobce jako cizí státní příslušník, který se ocitl v takové situaci poprvé v životě, bez znalosti zdejší právních poměrů, si naopak počínal profesionálně, když se nejprve poradil se zdejším právním zástupcem. Nesouhlasí s tvrzením, že újma žalobce nebyla prokázána a odkázal na odůvodnění soudu I. stupně. Dodal, že nezákonné trestní stíhání pro něho bylo psychickou a materiální zátěží, kdy po dobu 17 měsíců pouze spoléhal na to, že v cizím státě bude o cizím státním příslušníkovi rozhodnuto spravedlivě, neboť se ničeho nedopustil.

Odvolací soud dále přezkoumal z podnětu včasného a přípustného odvolání podaného žalovanou napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo (§ 214 odst. 1, § 212, § 212a o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání *je důvodné*.

Soud I. stupně neprovedl některé důkazy postupem dle § 129 odst. 1 o.s.ř., odvolací soud proto doplnil dokazování již v řízení před I. stupněm navrženými důkazy (§ 213 odst. 4 o.s.ř.), a to diplomem [redacted] ze dne [redacted] prokazujícím, že žalobci byla přiznána kvalifikace právníka v oboru právnictví, průkazem [redacted] ze dne [redacted] prokazujícím, že žalobce byl dálkovým postgraduálním studentem, dále průkazem advokáta č. [redacted] ze dne 30.1.2013 a potvrzením, výpisem z rejstříku advokátů [redacted], a osvědčením vše vydané Advokátní komorou [redacted] za dne 23.9.2015 prokazujícím, že žalobce je členem Advokátní komory ev.č. [redacted] a že založil dne 15.1.2013 advokátní kancelář. Přestože dokazování v nalézacím řízení bylo zatíženo procesní vadou, odvolací soud zjednal v uvedeném směru nápravu, když provedl listinné důkazy v souladu s občanským soudním řádem. Dále zopakoval důkazy ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. [redacted] a to záznamem o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 26.10.2012, č.j. [redacted] prokazujícím, že žalobci bylo sděleno obvinění pro zločin těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1 tr.z. spáchaného ve stádiu pokusu a pro přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr.z., záznamem o prostudování spisu ze dne 20.12.2012 a upozornění na změnu právní kvalifikace ze dne 20.12.2012 prokazujícím, že nadále je žalobce obviněn z ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr.z. spáchaného ve stádiu pokusu a výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr.z.

Stát odpovídá za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu dle zákona č. 82/1998 Sb. Zákon tento nárok výslovně neupravuje, tedy se vychází z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 2.1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, rozsudek ze dne 31.3.2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). Stát za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním neodpovídá pouze tehdy, jestliže si poškozený trestní stíhání zavinil sám (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 6.9.2011, Pl. ÚS 11/10 – 2), nebo tehdy, kdy byl poškozený zproštěn obžaloby nebo bylo proti němu trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu

byla udělena milost anebo že trestný čin byl amnestován. Při důsledném respektování presumpce neviny představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. V rozsudku ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010, Nejvyšší soud konstatoval, že v případě § 31a odst. 2 OdpŠk jde o normu s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady tak, aby bylo zadostiučinění přiměřené, když žádná hranice, ať již minimální nebo maximální není stanovena. Soud je při úvaze povinen vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska, kterými jsou především závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 5.3.2009, sp. zn. 30 Cdo 2290/2007). Nejvyšší soud dále dospěl k závěru, že obdobná kritéria jako v případě vazebního držení mohou být uvažována i ve věcech nároků na náhradu nemajetkových újem způsobených rozhodnutími o zahájení trestního stíhání, jestliže takové trestní stíhání neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem. Kritéria, která mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou: 1/ povaha trestní věci, tedy zejména závažnost trestného činu a s tím související hrozba trestního postihu, 2/ délka trestního řízení, kdy nepřiměřená délka řízení způsobuje újmu spočívající zejména v nejistotě ohledně výsledku řízení a udržování osoby ve stavu nejistoty, samotné trestní stíhání způsobuje zpravidla újmy, které se dají označit za morální poškození osobnosti a narušení jeho soukromého, rodinného, popřípadě i jiného života (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28.2.2012, sp. zn. 30 Cdo 2773/2011), 3/ následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře, a to především profesní, soukromé, rodinné. Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 OdpŠk přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi budou zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, projevující se například ve zjištění, že trestní stíhání bylo proti poškozenému zahájeno zjevně bezdůvodně nebo ve zjištění, že poškozený má podíl na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popřípadě, že v něm bylo pokračováno. Současně je třeba vycházet pro trvání negativního zásahu v osobnosti žalobce pouze z doby trvání řízení, neboť újma nemajetkové povahy vzniká v souvislosti se škodnou událostí, tedy s vedením trestního řízení a je odškodnitelná jen za podmínek stanovených právě v zákoně č. 82/1998 Sb. Z uvedeného vyplývá, že okolnosti posuzovatelné v rámci kritéria 3/ musí být žalobcem tvrzeny a prokazovány (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

Pokud jde o skutková zjištění týkající se trestního stíhání žalobce, uplatnění nároku na přiznání nemajetkové újmy u žalované a vyplacení částky 17.000 Kč, včetně aplikace zákona č. 82/1998 Sb., není mezi stranami sporu, když ani po doplnění dokazování se skutkové a právní závěry nezměnily, vyjma hrozící trestní sazby. Odvolací soud se tak pouze neztotožňuje s právním hodnocením výše přiměřeného zadostiučinění.

Soud I. stupně vyšel ze správně zjištěného skutkového stavu a správně, v souladu s výše uvedenou judikaturou, uzavřel, že v daném případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu vydáním rozhodnutí o zahájení úkonů trestního řízení dne 26.10.2012, č.j. [REDAKCE] vůči žalobci, které je třeba s ohledem na skutečnost, že řízení skončilo pravomocným zprošťujícím rozsudkem, považovat za rozhodnutí nezákonné dle § 8 OdpŠk. Stát tak odpovídá za nesprávný úřední postup dle § 7 odst. 1 a 13 odst. 1 věta první OdpŠk, když v daném případě se nejedná o případy, za které by neodpovídal (poškozený si trestní stíhání nezavinil sám, nebyl zproštěn obžaloby, protože není trestně odpovědný, nebyla mu udělena milost, nebyl amnestován). Žalobci tak přísluší dle § 31a OdpŠk nárok na zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Odvolací soud se však neztotožňuje s právním hodnocením výše přiměřeného zadostiučinění soudu I. stupně, kdy nemajetkovou újmu shodně posuzoval s ohledem na kritéria stanovená např. v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.6.2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 s respektováním pravidla, že případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti a s porovnáním zadostiučinění v případech, které se podstatných znacích shodují.

Žalobce byl obviněn dne 26.10.2012 z těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1 tr.z. ve stadiu pokusu a výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr.z. Následně došlo k překvalifikaci na ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr.z., o čemž byl informován dne 20.12.2012. V prvním případě byl vystaven obavám z odnětí svobody v trvání 3 až 10 let, následně mu již hrozila trestní sazba od 6 měsíců do 3 let. Obavám z dlouhotrvajícího trestu odnětí svobody tak byl vystaven po dobu 2 měsíců. Trestním příkazem pro uvedené trestné činy mu byla uložena pokuta ve výši 20.000 Kč. Pro odpor žalobce byl trestní příkaz zrušen, tedy lze důvodně předpokládat, že již nadále nebyl vystaven obavám z vysokého trestu odnětí svobody, tedy v tomto ohledu lze přisvědčit odvolací námitce žalované. Co však zvyšuje intenzitu újmy žalobce je povaha trestné činnosti, kdy trestný čin ublížení na zdraví patří mezi trestné činy proti životu a zdraví, které jsou společností hůře vnímány a tvrději odsuzovány, tedy tato skutečnost zvyšuje intenzitu újmy žalobce.

Dalším kritériem je délka trestního řízení, které trvalo necelých 17 měsíců. Na délku řízení nemělo vliv, že žalobce při zadržení dne 26.10.2012 odmítl vypovídat, když hned následující den 27.10.2012 za přítomnosti obhájce poskytl výpověď a nadále spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení. Délka řízení byla zapříčiněna tím, že žalobce je cizím státním příslušníkem, byl vypracován znalecký posudek, byly vyslýcháni svědci a řízení se konalo na dvou vstupních soudní soustavy.

Poslední kritérium odvolací soud posoudil také ve shodě se soudem I. stupně i po doplnění dokazování tedy, že trestní stíhání bylo závažným zásahem do jeho osobního života, když žalobce trpěl psychickými problémy, nespavostí, nechutenstvím, kdy musel vyhledat i odbornou pomoc, což potvrdila výpověď matky. K odvolací námitce žalované, že matka je osobou blízkou, odvolací soud konstatuje, že psychické problémy, změny v chování a jiné důsledky zaznamenají především osoby blízké, ať se již jedná o rodinné příslušníky či osoby v přátelském vztahu. Tak jako soud I. stupně nemá odvolací soud důvody považovat výpověď matky za nevěrohodnou. Zvýšené obavy lze shledat i v tom, že se jedná o člověka netrestaného, vysokoškolsky vzdělaného, pracujícím v oboru vzdělávání a advokacie, kde je čistý trestní rejstřík a dobrá pověst neodmyslitelným předpokladem k výkonu takové činnosti. Nadto žalobce jako cizinec, který není znalý českého jazyka a práva, musel vyhledat i pomoc v oblasti právní. Odvolací soud však na rozdíl od soudu I. stupně neshledal zásadní intenzivní zásah do profesní sféry žalobce. Z listinných důkazů bylo prokázáno, že se v průběhu trestního stíhání žalobce stal advokátem, založil si advokátní kancelář a dálkově studoval. Propuštění ze zaměstnání sice bylo prokázáno výpovědí matky žalobce, avšak žalobce netvrdil, o jaké zaměstnání se jednalo a nepředložil důkazy, že k výpovědi došlo v příčinné souvislosti s trestním stíháním. Zásah do rodinného života opět potvrdila matka, když žalobcovi nejbližší sdíleli obavy o žalobce v důsledku trestního stíhání.

Soud I. stupně se správně zabýval i porovnáním poskytnutého zadostiučinění s ohledem na zásadu obecně sdílené představy spravedlnosti. Odkázal na rozhodnutí Obvodní soud pro Prahu 2 ze dne 24.6.2013, č.j. 10 C 92/2012 - 84 ve spojení s rozhodnutím

Městského soudu v Praze ze dne 11.12. 2013, č.j. 54 Co 478/2013-114, na základě kterého byla žalobci přiznána výše nemajetkové újmy 10.000 Kč, spolu poskytnutým odškodněním ve výši 10.000 Kč, tj. 20.000 Kč. Trestní stíhání žalobce trvajícím 9 měsíců shodně za trestné činy ublížení na zdraví a výtržnictví skončilo zproštěním obžaloby dle § 226 písm. c) tr.ř. Žalobce byl strážníkem městské policie, byl mu odebrán zbrojní průkaz, byl přeražen na místo vrátného, pocíťoval společenské odsouzení a řízení dopadalo na jeho psychiku. Oproti projednávané věci se tedy jednalo o řízení výrazně kratší a českého občana. Odvolací soud dále poukazuje na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 13.12.2010, č.j. 20 C 301/2007-122 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26.10.2011, č.j. 39 Co 230/2011-40, na základě kterých byla žalobci přiznána nemajetková újma ve výši 10.000 Kč, spolu s poskytnutým odškodněním ve výši 10.000 Kč, tj. 20.000 Kč. Trestní stíhání trvajícím 4 měsíce bylo vedeno pro trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele a porušování povinností při správě cizího majetku a skončilo zastavením řízení. Výše byla odůvodněna především krátkodobým trestním stíháním. Zásadní rozdíl s projednávaným sporem je v délce řízení, která je čtvrtinová, a v charakteru trestné činnosti, kdy trestná činnost proti životu a zdraví zvyšuje intenzitu společenského odsouzení. V dalším rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23.7.2014, č.j. 20 C 44/2014-109 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18.11.2015, č.j. 19 Co 421/2014-213 byla žalobci přiznána nemajetková újma ve výši 25.000 Kč, spolu s poskytnutým odškodněním ve výši 75.000 Kč, tj. 100.000 Kč. Žalobce byl obviněn z trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby a následně zproštěn podle § 226 písm. a) tr.ř. Žalobci hrozil trest odnětí svobody odnětí svobody až na tři léta a zákaz činnosti, trestní stíhání trvalo rok a 11 měsíců, žalobce byl postaven mimo službu, jednalo se o osobu v místě známou, zastával vysokou policejní funkci s tím, že trestní stíhání na malém městě mělo vyšší dopad nežli anonymní prostředí velkoměsta. V daném případě byla věc bylo řízení výrazně delší, věc byla medializována a k zproštění došlo dle § 226 písm. a) tr.ř., tedy nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl obžalovaný stíhán.

Na základě výše uvedeného dospěl odvolací soud, aniž by použil ke stanovení výše finančního zadostiučinění matematického výpočtu, k závěru, že výše zadostiučinění, která je v souladu s obecně sdílenou představou spravedlnosti i s ohledem na shora uvedenou judikaturu vyšších soudů i s ohledem k rozhodovací činnosti soudů nižších soudů, že nemajetková újma žalobce činí 50.000 Kč. Žalobci již bylo 17.000 Kč vyplaceno, tedy zbývá 33.000 Kč. Odvolací soud tak změnil napadený výrok I. rozsudku tak, že zamítl žalobní nárok v rozsahu 30.000 Kč dle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a v rozsahu 33.000 Kč rozsudek dle § 219 o.s.ř. potvrdil. Současně odvolací soud poznamenává, že zamítavý výrok (II.) zůstal stranou přezkumné činnosti dle § 206 odst. 3 o.s.ř., neboť nebyl dotčen odvoláním.

Odvolací soud rozhodoval s ohledem na změnu napadeného rozhodnutí o nákladech soudů obou stupňů dle § 224 odst. 2 ve spojení s § 142 odst. 3 o.s.ř. v souladu se závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29.1.2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013. Žalobci přísluší za jeden úkon právní služby odměna ve výši 3.100 Kč dle § 9 odst. 4, písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Před soudem I. stupně byla žalobci přiznána odměna advokáta za 5 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, doplnění ze dne 5.10.2015, účast u jednání 6.10.2015 a 14.3.2017), 5 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a 21% daně z přidané hodnoty ve výši 3.570 Kč, tj. 20.570 Kč. Výše nákladů odvolacího řízení je tvořena odměnou advokáta za 2 úkony po 3.100 Kč (vyjádření k odvolání a jednání dne 7.6.2017), 2 paušálními náhradami hotových výdajů po 300 Kč, 21% DPH ve výši 1.428 Kč, tj. 8.228 Kč. O povinnosti uhradit náklady řízení k rukám právního

zástupce bylo rozhodnuto dle § 149 odst. 1 o.s.ř. S ohledem na rozpočtová pravidla byla stanovena delší lhůta na plnění dle §160 odst. 1 věta za středníkem o.s.ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **je přípustné dovolání** za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

V Praze dne 7. června 2017

JUDr. Eva I š t v á n k o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
L. Prchalová